

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

＊ ਪਹਲੀ ਚੇਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੫ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠ੍ਵਾਲ *

(ਨਿਹਕਲਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ)

ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਰਖੇਲ ਚੌਥੇ ਜੁਗ, ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਬੁਜ਼ਝ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਬਾਤਨ ਪਰਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਮੈਨੂੰ ਸਾਮ ਕੁਝ ਗਿਆ ਸੁਜ਼ਝ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸੂ਷ਟੀ ਦੂ਷ਟੀ ਵੇਖੀ ਬੁਧਧ, ਮਨ ਮਤ ਰਖੋਜ ਰਖੁਯਾਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਰਿਹਾ ਨਾ ਲੁਕ, ਮਾਟੀ ਕਚਚ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਲਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੌਂਦੇ ਅਗਮੀ ਤੁਕ, ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਸੁਹੌਂਦਾ ਸੁਰਖ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਸਜਦਾ ਕੀਤਾ ਝੁਕ, ਡਣਡਾਵਤ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਅੱਤ ਹਸਸ ਕੇ ਕਹਾਂ ਮੇਰਾ ਸਮਤ ਗਿਆ ਸੁਕ, ਸੁਕਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਮਤ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਚਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਜਹਾਲਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਂਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਧੁਰ ਕਰਤੇ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦਹ ਦਿਸਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਤਤਤ ਇਨਸਾਨ, ਮਾਨਵ ਕਰੇ ਕੂਡ ਲੜਾਈਆ। ਆਤਮ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਸੁੱਭ ਮਸਾਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗਾਈਆ।

ਸਮਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅੱਤਮ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਰਖਬਰਦਾਰ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਹਲਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਕਰੋਡ ਤਤੀਸਾ ਆਯਾ ਜਗਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾਂ ਅੰਦਰਾਂ ਉਤਾਰ, ਸੁਸਤੀ ਦਰੁਸਤੀ ਵਿਚਚ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਦਸਸ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਕੀਤੀ ਅਗਮ ਪਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਰਵੇ ਅੱਤ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਚੌਥਾ ਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਰਖੋਜ ਰਖੁਯਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਰਖਬਰਦਾਰ ਹੋਵੋ ਸਵਾਧਾਨ ਜਗਤ ਸਾਂਸਾਰ, ਸਾਂਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤਠੇ ਮਿਲ੍ਹੇ ਨਵੇਂ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ,

मूसा ईसा मुहम्मद नाल मिलाईआ। गुर दस करो विचारा, बुद्धि तों परे ध्यान लगाईआ। जिस दे के आए लारा, नाम संदेसयां विच्च सुणाईआ। कह के आए कलकी अवतारा, निहकलंक नाउँ प्रगटाईआ। अमामां दा अमाम सिकदारा, शाहो भूप सच्चा शहनशाहीआ। निरगुण रूप होया उजिआरा, दो जहानां डगमगाईआ। लहणा देणा वेरव अगम्म अपारा, अलरव अगोचर खोज खुजाईआ। जिस सुहाया इक्क दवारा, सचरवण्ड साचे सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, साहिब स्वामी नूर अलाहीआ।

चौथा जुग कहे सारे आओ दूर दुराडे, हुक्म सुणाया धुरदरगाहीआ। जिस ने धर्म निशाने गाडे, गाईड गाड इक्को नूर अलाहीआ। सभ दे पूरे करे वाअदे, वाहवा वज्जे इक्क वधाईआ। गुर अवतार पैगंबर अन्तम कलिजुग लै लउ निरगुण धार कोलों फाइदे, मुफाद आपणा नाल रलाईआ। आपणे वरवाओं पिछले कानून काइदे, काइदे आजम मंग मंगाईआ। क्यों इक्क दूजे तों होए अलाहिदे, दीनां मज़बां वंड वंडाईआ। क्यों मार्ग दस्से पैंडे, रहबर राह जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

सम्मत चौथा कहे मैं संदेशा दिता दरगाह साची मुकामे हक्क, हकीकत आया दृढ़ाईआ। निरगुण धार रहे ना शक, गुर अवतार पैगंबरां भेव खुलाईआ। पुरख अकाला दीन दयाला प्रगट इक्को सच, दूजा नजर कोई ना आईआ। जिस ने खेल रिवलौणा काया माटी कच्च, पंचम पंच फोल फुलाईआ। हुक्म संदेशा रिहा दस्स, लेरवा बिन कलम शाहीआ। तक्को बिन नेत्र अकर्व, निरगुण नूर अगम्म अथाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

चौथा सम्मत कहे गुर अवतार पैगंबरो आ गया तुहाढु वक्त, सोहणा सुहञ्जणा दिआं जणाईआ। मैं सभ नूँ दस्सया पहली चेत आउणा जगत, मातलोक पन्थ मुकाईआ। आपणा लेरवा नाल लिऔणा फकत, जो फ़िकरे आए दृढ़ाईआ। नाल अहिदनामा लिऔणा जिस दे उत्ते लिखी शर्त, शरअ दिती समझाईआ। छड्ठ के अगम्मी अर्श, अर्श तों फर्श सोभा पाईआ। आपणे नाम कलमे दी नाल लिऔणी फरद, भुलेरवा रहे कोई ना राईआ। जो अन्त अखीर कीती अर्ज, उह वी याद आया कराईआ। वेरवयो किसे दा हो ना जावे हर्ज, हर्जाने सभ दे पूर कराईआ। पुरख अकाला जोधा मरद, मर्द मरदाना नूर अलाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

चौथा सम्मत कहे भगतो मेरी निमस्कार, मैं अन्त अन्त सीस निवाईआ। मैं खबरदार कर के जगत संसार, सृष्टी दी दृष्टी आया हिलाईआ। हुक्मे अंदर कीती कार, जो करनी दे करते आपणी कार कमाईआ। सम्मत पंज विच्च सारे कर लैणे गिरफ्तार, शब्दी डोरी

तन्द बंधाईआ। मैं संदेशा दे के चल्लया ओस दरबार, जिस नूं सचखण्ड कह के सारे गाईआ। ओथों भज्जे औण गुरु अवतार, पैगंबर सोभा पाईआ। हिसाब किताब सर्व वर्खाण, की करनी कार कमाईआ। की नाम कलमा गाया गाण, रसना जिहा बत्ती दन्द सुणाईआ। की जगत पाया घमसान, की कीती तन लड़ाईआ। की आसा रकवी अमाम, अमलां तों रहत जणाईआ। की कलमा दस्सया कलाम, कायनात पढ़ाईआ। क्यों बरदे बणे गुलाम, सजदा सीस निवाईआ। सम्मत चौथा कहे मैं दे के चल्लया इतलाहे आम, कोई बचया रहण ना पाईआ। चार कुण्ट डंके नाल सुणाया फरमाण, फरमांबरदारी सच कमाईआ। मेरा महिबूब होया मेहरवान, मुहब्बत विच्च सिर मेरे हथ टिकाईआ। हुण सम्मत पंजवां हाजर होया अग्गे श्री भगवान, बोलण दी लोड रही ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

पहली चेत कहे मैं सम्मत पंजवां चढ़या, चढ़दा लहैन्दा देणा हिलाईआ। धुर दा हुक्म अगम्मी पढ़या, पड़दिआं अंदर दिता जणाईआ। जेहड़ा कदी किसे नाल नहीं कोई लड़िआ, कलिजुग धार विच्च उह वी देणा लड़ाईआ। जेहड़ा हँकार विच्च कदे नहीं मरया, उह वी मार के देणा वर्खाईआ। एह खेल मेरे प्रभू प्रभ करया, करनी दा करता दए वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा हुक्म वरताईआ।

सम्मत पंजवां कहे मैं वेखां पंच परपंच, पंज भूतक खोज खुजाईआ। जगत साधना दा काया मन्दर अंदर वेखणा मंच, किस आसण डेरा लाईआ। किसे नूं हिलण नहीं देणा इंच, कदम कदम ना कोई बदलाईआ। जिहड़ा मनुआ बणाया पंच, दिवस रैण कार कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर दा हुक्म इक्क दृढ़ाईआ।

पंचम सम्मत कहे मैं शहनशाही, पंच मिले वडयाईआ। मेरा मालक इक्क बेपरवाही, बेपरवाही विच्च समाईआ। जिस नूं कैहैदे धुरदरगाही, दरगाह साची सोभा पाईआ। उस दी शब्द गुरु करे अगवाही, दूजा नजर कोई ना आईआ। गुर अवतार पैगंबर जिस दी दे के गए गवाही, उच्ची कूक कूक सुणाईआ। उह मालक मेरा माही, महिबूब इक्क अखवाईआ। जिस ने कलिजुग अंदर बदल देणी कूड़ी शाही, सतिजुग साचा राह वर्खाईआ। गरीब निमाणयां पकड़नीआं बाहीं, कोझयां कमलयां गले लगाईआ। चार वरन बणा के भैणां भाई, ऊँच नीच दा डेरा देणा ढाईआ। साची मंजल इक्क चढ़ाई, मालक इक्को देणा वर्खाईआ। जिथे निरगुण नूर जोत रुशनाई, अन्ध अन्धेर रहे ना राईआ। सो मन्दर सोभा पाई, जिथे छप्पर छन्न ना कोई छुहाईआ। सम्मत पंजवां कहे मेरे दिन नूं दिउ वधाई, ब्रह्मण्ड खण्ड सारे राह तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, दरगाह साची सच सुहाईआ।

शहनशाही सम्मत कहे मैं पंचम आया जग, जागरत जोत करां रुशनाईआ। चार

कुण्ट दह दिशा वेखां अग्ग, अगनी अग्ग तत्त तपाईंआ। एह खेल सूरे सर्बग्ग, जो लोकमात दिती वरताईआ। जिस दी आर पार समझे कोई ना हद, हदूद नजर कोई ना आईआ। करे खेल पुरख समरथ, महिमा अकथ्थ अकथ्थ वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल वरताईआ।

सम्मत कहे चेत आया चातर, चातरको दिआं जणाईआ। प्रभ खेल करना जिस खातर, खत्री ब्राह्मण शूद्र वैश दिआं दृढ़ाईआ। गुर अवतार पैगंबर हाजर होए लै के पात्र, पत्रका आपणे हत्थ रखाईआ। जिन्हां नूं पुरख अकाल आया वाचण, दूजा करे ना कोई पढ़ाईआ। सारे कहण प्रभू तेरा नाम ते तेरा पाठण, तेरा इष्ट नूर अलाहीआ। असीं लोकमात सभ नूं आए आखण, दीन दुनी समझाईआ। पारब्रह्म पतिपरमेश्वर सभ दा बापण, एहो पिता माईआ। जिस ने कलिजुग मेटणी अन्धेरी रातण, सतिजुग साचा चन्द करे रुशनाईआ। साची मंजल चाढ़े घाटण, पैडा अगम्म मुकाईआ। आत्म परमात्म जोड़े नातन, दूजा संग ना कोई रखाईआ। सच दवार वर्खाए आसण, सिंघासण सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

सम्मत कहे गुर अवतार पैगंबर होए इक्ष्वै, सोहणा संग बणाईआ। सभ दे कोल आपणे आपणे पटे, पटने वाले रहे वरवाईआ। उंगलां नाल रहे दस्से, इशारयां विच्च जणाईआ। राम किशन नाल अल्ला ने पाए रहे, मन्दरां नाल मस्जिद गिरजे दिते टकराईआ। अल्ला नाल सतिनाम लाई सहे, ठोकर ठोकर नाल हिलाईआ। आ गया आपणे वहे, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, भेव अभेदा इक्क खुलाईआ।

सम्मत कहे गुर अवतार पैगंबर आए हजूर, हाजर सीस निवाईआ। हुक्म प्रभू मंजूर, तेरी बैपरवाहीआ। अगला खेल दस्स जरूर, जरूरत तेरी झोली पाईआ। साडा रिहा ना माण गरूर, गुरबत दिती गवाईआ। दीन मज़ब दा जो पा के गए फतूर, फतवा सभ दे उत्ते नजरी आईआ। अन्तम असीं होए मजबूर, मजबूरी दर्झेर दृढ़ाईआ। इस विच्च साडा नहीं कसूर, सारे तेरी चले हुक्म रजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर तेरे मंग मंगाईआ।

पुरख अकाल कहे गुर अवतार पैगंबरो सारे आवो नेड़े, कंधा कंधे नाल मिलाईआ। चारों कुण्ट दे के गेड़े, दहि दिशा वेख वरवाईआ। मैनूं दस्सो तुहाछे केहड़े केहड़े, इशारयां नाल वरवाईआ। जिन्हां दे अंदर द्वैत वाले नहीं झेड़े, उह बांह लउ उठाईआ। जेहड़े चढ़े मेरे बेड़े, ओन्हां नाल लउ मिलाईआ। जेहड़े वसे तुहाछे खेड़े, ओन्हां थापी दिउ लगाईआ। जेहड़े तुहाछे नाल करदे हेरे फेरे, ओन्हां नूं राए धर्म दा दवारा आपे दिउ वरवाईआ। क्यों तुसीं ओन्हां दे गुरू उह तुहाछे चेरे, तुहाछे कोलों दवौणी सजाईआ। तुहाछे मैं करां नबेड़े, तुहाछे मुरीदां दे नबेड़े तुहाछे हत्थ फड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, हरि करता धुरदरगाहीआ।

गुर अवतार पैगंबरो तक्को चार कुण्ट, दह दिशा ध्यान लगाईआ। केहड़े बैठे विच्च बैकुण्ठ, कवण बहिश्तां डेरा लाईआ। मुहम्मदा वेरव जिन्हां कराई सुन्नत, क्यों ना सति विच्च समाईआ। ईसा की कीती ओनत, मैनूं दे दृढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर संदेशा इकक सुणाईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण प्रभू थोड़ा दे दे वक्त, छिन्न मातर मंग मंगाईआ। सानूं वेरव लैण दे जगत, चारों कुण्ट ध्यान लगाईआ। की लेखा बूंद रकत, तन वजूद की वडयाईआ। की लहणा नार मरद, स्त्री पुरुष की रवेल खलाईआ। किथ्थे सच प्रेम दी दर्द, बिरहों विछोड़ा किस सताईआ। कवण करे प्रेम दी अर्ज, बेनन्ती सच जणाईआ। केहड़ा पूरा करे फर्ज, हुक्म मन्न के सीस निवाईआ। केहड़ी साची गर्ज, कवण मिले वडयाईआ। जां तकक्या रवेल दीन दुनी दा सारे होए असचरज, हैरानी विच्च दुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रवेल वरवाईआ।

पुरख अकाल कहे तुहाङ्गु वक्त हो गया पूरा, पूरी तरा दिउ जणाईआ। कवण मूरख कवण मूढ़ा, कवण तुहानूं चाढ़ के रंग गूढ़ा, मेरे विच्च समाईआ। कवण ला के मस्तक धूढ़ा, टिक्के रिहा रमाईआ। किस दे अंदर जोती नूरा, कवण करे रुशनाईआ। कवण सुणे अनादी तूरा, कवण तुरीआ तों परे मेरा दर्शन पाईआ। गुर अवतार पैगंबरो आपणा बचन करो पूरा, पारब्रह्म ब्रह्म इकको हुक्म सुणाईआ। कलिजुग अन्त पुरख अकाल हो गया मजबूरा, मजबूरी विच्च सभ नूं रिहा बुलाईआ। दीनां मज़बां अंदर कलिजुग कूड़ी क्रिया ने ऐसा खिलारया कूड़ा, हर हिरदिँँ करे ना कोई सफाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, इकको हुक्म सुणाईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण प्रभू सानूं मार लैण दे इकको झाकी, चार कुण्ट ध्यान लगाईआ। पुरख अकाल किहा आपणी खाणी बाणी दी वेरवो खोलू के ताकी, झरोरवे विच्चों नैण उठाईआ। तुहाङ्गु केहड़ा नाम केहड़ा कलमा बणया साकी, साख्यात दिउ दृढ़ाईआ। क्यों तुहाङ्हे हुन्दआं तत्त विच्च रहण वाला मनूआं होया आकी, गुर अवतार पैगंबरो तुहाङ्गु की वडयाईआ। तुर्सीं मेरे दास दासी, सेवक सेवा विच्च लगाईआ। मैं साहिब पुरख अबिनाशी, आदि जुगादि दा करता इकक अखवाईआ। क्यों कलिजुग होई अन्धेरी राती, चारों कुण्ट अन्धेरा छाईआ। दीन दुनियां दी तुर्सीं बदल ना सके हयाती, जीवण विच्च जीवण ना कोई रखाईआ। किधर तुहाङ्गु नूर किधर जोत दा दीवा बाती, क्यों ना काया मन्दर अंदर होए रुशनाईआ। केहड़ा कर्म कांड दा लेखा बाकी, मैनूं दिउ समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सच दा मालक खलक दा खालक इकको हुक्म सुणाईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण तक्कीए आपो आपणे मज़ब, दीन दुनी ध्यान लगाईआ।

ਤੇਰਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਅਦਬ, ਦੁਨਿਆਂ ਕਾਧਾ ਆਦਤ ਬੈਠੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਤੂਂ ਨਾ ਕਰੇਂ
ਮਦਦ, ਸੁਵਾ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵੀਏ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਤਸ਼ਦਦ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ
ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ
ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਕਹਣ ਪ੍ਰਮੂ ਸਾਥੋਂ ਮਂਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ, ਲਹਣਾ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਆਏ ਗਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਏਹੋ ਜਵਾਬ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ
ਦਿਤੀ ਸੁਗਾਤ, ਪਰਤ ਕੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੂਣਈ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਕਾਧਨਾਤ,
ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦੀ ਨਿਕਕੀ ਨਿਕਕੀ ਜਮਾਤ, ਅਕਰਵਾਂ
ਵਿਚਚ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪਢਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਖਿਦਮਾਤ, ਖਾਦਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਦੇ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਂਗ
ਮਂਗਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰੋ ਆ ਜਾਓ ਸਚਰਣਡ ਵਾਲੇ ਰਸ਼ਤੇ, ਸਚ ਦੁਆਰ
ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬਸਤੇ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਦਿਉ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚਚ ਰਹਣਾ ਵਸਦੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਖੈਹੜਾ ਦਿਤਾ ਛੁਡਾਈਆ। ਢੋਲੇ ਗਾਉਣੇ ਮੇਰੇ ਜਸ
ਦੇ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਇਸਾਰੇ ਲੈਣੇ ਅਗਮੀ ਅਕਰਖ ਦੇ, ਬਿਨਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਦਿਆਂ
ਵੱਡਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਕਲਮੇ ਆਏ ਰਟਦੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਣੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਤੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਵਣਜਾਰੇ
ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਸਚੇ ਹਣ੍ਹ ਦੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਓਥੋਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ
ਨਫਾ ਨਹੀਂ ਖਵਣਦੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਅੰਮਿਤੁੰ ਰਸ ਮੂਲ ਨਾ ਚਣ੍ਹਦੇ,
ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਖੁਦਾ, ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਾਡੀ
ਕਬੂਲ ਕਰ ਦੁਆ, ਰਹਮਤ ਵਿਚਚ ਸਰਨਾਈਆ। ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਗਏ ਆ, ਪੁਜ਼ੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ
ਲੇਖਾ ਦੇ ਸੁਕਾ, ਸੁਕਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਅਗਗੇ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਜਪੀਏ ਨਾਂ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰ ਖਾਏ ਨਾ ਗੱਲ, ਚਹੁੰਪਾਇਆਂ ਉਤੇ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕਂਡ ਵੰਡਾਈਆ।
ਤੂਂ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਸੂਣਈ ਬਣਾ ਦੇ ਭੈਣ ਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਵੇਰਵੀ ਬੜੀ ਅਬਾਦੀ, ਇਕਾਦਤ ਵਾਲੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਆਤਮ
ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸ਼ਾਦੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣੇ
ਨਾ ਕੋਈ ਅਹਿਲਾਦੀ, ਐਲਾਨ ਸਾਰੇ ਆਏ ਕਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਕੀਕੀ ਮਜ਼ਾਜੀ, ਮਜ਼ਾ
ਰਸ ਰਸਨਾ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ।
ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਇਕਕ ਵੇਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨੀ ਪਏ ਬਰਬਾਦੀ, ਬਾਵਾ ਆਦਮ ਮਾਈ ਹਵਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ।
ਏਹ ਖੇਲ ਜੁਗ ਜੁਗਾਦੀ ਮੇਰੀ ਸਾਦੀ, ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਉ ਦੇਣੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਰਹਣਾ

ਰਾਜੀ, ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਸ ਰਿਹਾ ਫੂਡਾਈਆ। ਅਗੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਰਅ ਦਾ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਾਜੀ, ਕਜ਼ਾ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਜਦਾ ਕਰੇ ਨਿਮਾਜੀ, ਨਮਸਤੇ ਇਕਕੇ ਦੇਣੀ ਸਮਯਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਝਾਗਢਾ ਛਡੁਣਾ ਮਾਜੀ, ਪਾਸਟ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੈ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖ ਸੁਕਾਵਾਂਗ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਭੇਖ ਮਿਟਾਵਾਂਗ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਸੰਦੇਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗ। ਮਾਲਕ ਬਣ ਅਗਮ ਨਰੇਸ਼, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੋਜ ਰਖੁਝਾਵਾਂਗ। ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਰਵੇ ਵੇਰਵਾਂ ਲੇਖ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਸੋ ਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗ। ਕਲਿਜੁਗ ਮਿਟੇ ਕੂੜੁ ਮਲੇਛ, ਮਸਲਾ ਸਭ ਦਾ ਹਲਲ ਕਰਾਵਾਂਗ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਸੁਣੋ ਅਗਮੀ ਰਾਜ, ਰਹਮਤ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਭੇਖ ਰਖੋਲਾਂਗਾ ਰਾਜ, ਪਰਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਪਿਛੇ ਸਾਜਣ ਲਿਆ ਸਾਜ, ਸੋ ਸਚ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਪਢਨੀ ਨਾ ਪਏ ਨਿਮਾਜ, ਰੋਜਾ ਰਕਖ ਨਾ ਝਾਡ ਲੰਘਾਈਆ। ਟਲ ਖਡਕਾਉਂਣਾ ਨਾ ਪਏ ਉਚ੍ਚੀ ਅਵਾਜ, ਮਨਦਰਾਂ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਖ ਅਮੇਦਾ ਦਏ ਰਖੁਲਾਈਆ।

ਭੇਖ ਅਮੇਦਾ ਰਖੋਲਾਂ ਇਕਕ, ਏਕ ਏਕ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਾ ਕੇ ਸਿਕ, ਸਿਖਰ ਚੋਟੀ ਦਿਆਂ ਚਢਾਈਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਤੁਰਖ, ਤ੃ਣਾ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਬਣੇ ਸਿਖ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਾਜਣਾ ਪਏ ਨਾ ਪਥਰ ਇਛੂ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲਵਾਂ ਨਜਿਠ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਪਰਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਸਵਾ ਗਿਛੂ, ਅੰਤਰ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਮਿਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਕ ਪਾਉਣੀ ਪਏ ਨਾ ਵਿਚਚ ਲਿਟ, ਜਟਾ ਜੂਟ ਨਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਗੱਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਲੈਣੀ ਪਏ ਨਾ ਛਿਟ, ਜਲਧਾਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਪ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਮੇਟ ਕੇ ਤਾਪ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਆਪ ਧਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਵਾਂ ਸਾਖਾਤ, ਸ਼ਵਛ ਸੱਥ੍ਵੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਰੁਹ ਬੁਤ ਕਰਾਂ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕ, ਰਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਰਖੋਲੁ ਕੇ ਤਾਕ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਸੁਰਖਮਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰ ਕੇ ਵਾਕ, ਭਵਿਖਤ ਦੀ ਭਾਰਿਵਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਧਾਂ ਰਹਣਾ ਨਾਲ ਇਤਫਾਕ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਝਗੜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਰਧਾਂ ਦੇ ਦੇਣੇ ਮੈਨੂੰ ਤਲਾਕ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਵਣਾ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡੀ

लहणा होए बेबाक, बाकी रहण कुछ ना पाईआ। जो कुछ करे करावे प्रभ आप, करावणहार आप अखवाईआ। जिस नूं तुसां सारयां मन्या बाप, पुररव अकाल वड्ही वड्याईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

पुररव अकाल कहे मेरा हुक्म अगम्म अपारा, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। कलिजुग मेट कूड़ कुड़िआरा, चारों कुण्ट करां रुशनाईआ। सतिजुग सच कर उजिआरा, नौ सत्त करां रुशनाईआ। एका शब्द इकक जैकारा, इकको ढोला गीत सुणाईआ। इकको मन्दर गुरूदवारा, शिवदुआला मधु इकक समझाईआ। इकको प्रेम प्यार अंदर होवे सभ दा नाअरा, नर नरायण नजरी आईआ। इकको इष्ट इकको दृष्ट होवे निमस्कारा, सजदा सीस इक झुकाईआ। तुसीं दस्सो तेई अवतारा, की आसा होर वधाईआ। बोलो ईसा मूसा मुहम्मद नाल प्यारा, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर रिहा दृढ़ाईआ। दस गुरू तुहाड़ी की विचारा, नानक गोबिन्द दिउ जणाईआ। सारे निँड़ के करन निमस्कारा, सजदा सीस झुकाईआ। तेरा हुक्म सची सरकारा, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। असीं लोकमात विच्च आउणा नहीं चौहन्दे दोबारा, तत्तां वाला शरीर ना कोई हंडाईआ। असीं वेरवणा चौहन्दे तेरे शब्द गुरू दा नज्जारा, जो नजरीआ सभ दा दए बदलाईआ। तूं आदि अन्त दा इकक अवतारा, पारब्रह्म प्रभ तेरी बेपरवाहीआ। तेरा खेल सदा जुग चारा, जुग चौकड़ी वेरव वरवाईआ। तेरा लेरवा कागज कलम ना लिखणहारा, शाही शहनशाह तेरी सिफ्त ना कोई सालाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच साची कार कमाईआ।

पुररव अकाल कहे गुर अवतार पैगग्बरो तुसीं सारे मेरी कुल, कुल्लआलम मेरा रूप नजरी आईआ। मेरा नाम सदा अनमुल्ल, कीमत करता ना कोई रखाईआ। ध्यान मारो तुहानूं सृष्टी गई भुल्ल, भुल्लयां राह ना कोई समझाईआ। धर्म नीतीआं गईआं रुल, धीरज धीर ना कोई धराईआ। सच दा दीवा होया गुल, गुलशन हक्क ना कोई महकाईआ। गुंचा रिवड़िआ ना कोई फुल्ल, फुलवाड़ी महक ना कोई महकाईआ। तुहाड़े तुलिआ ना कोई तुल, कंडे तराजू आपणे नाल लज रखाईआ। सभ दा अमृत आत्म गया डुल्ल, निझर झिरना रस ना कोई झिराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

गुर अवतार पैगग्बर कहण प्रभू साडा पूरा होया वाअदा, वाअदे खलाफ ना कोई रखुदाईआ। तेरा शब्दी धार मुआहिदा, निरगुण निराकार वेरव वरवाईआ। असीं मातलोक नालों होणा चौहन्दे अलाहिदा, इकको तेरे विच्च समाईआ। सानूं अज्ज हुक्म दे दे बकाइदा, धुर फरमाणा इकक जणाईआ। असीं दीन दुनी दा लै के वेरव्या जाइज्ञा, साड़ी चले ना कोई रजाईआ। बिना भय तों रहण दा नहीं कोई फाइदा, सच दईए सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

पुररव अकाल कहे गुर अवतार पैगग्बरो वेरवो जूह जंगल, टिल्ले परबत खोज रखुजाईआ।

ਮन्दर मस्जिद शिवदुआले मठ गुरुद्वार तकको मंगल, राग नाद ढोले कवण सुणाईआ। चार कुण्ट दह दिशा देरवो आपणी शरअ दे संगल, सगल सृष्ट दिती बंधाईआ। साची मंजल मूल ना लँघण, दरगाह साची मिलण कोई ना आईआ। तन वज्रूद साची रंगण, माटी खाक ना कोई वडयाईआ। सभ दा मानस जन्म दिसे भंगण, भाण्डा भरम ना कोई भन नाईआ। निम वासना महक दिसे ना कोई चन्दन, कूड़ी क्रिया ना कोई तजाईआ। आत्म मिले ना सच्चा अनन्दन, परमानंद ना कोई समाईआ। किथ्थे गई डण्डावत बन्दन, सजदयां विच्च सीस झुकाईआ। फिरी दरोही विच्च वरभंडण, चार कुण्ट रही कुरलाईआ। तुसीं आत्म लिव ठुट्टी क्यों नहीं गए गंदण, नाता मेरे नाल जुड़ाईआ। क्यों हुक्म अदूली कीती क्यों मरयादा कीती उलँघण, मैनूं दिउ समझाईआ। क्यों ढोला भुल्लया तुहाङ्गु छन दन, क्यों कलमे वाले कलमे गए तजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देवे धुर दा वर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण सुण पुरख अविनाशी, सच दईए दृढ़ाईआ। साडी मन ने कोई ना आखी, आखर मिलण कोई ना पाईआ। आत्म धार रिहा कोई ना साथी, परमात्म वज्जे ना कोई वधाईआ। चारों कुण्ट अन्धेरी राती, नूरी चन्द ना कोई चमकाईआ। धर्म दा रिहा ना कोई जमाती, हकीकत वाली ना कोई पढ़ाईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया विके हाटी, कीमत आपणी गए गवाईआ। जोत जगी ना किसे ललाटी, निरगुण नूर ना कोई रुशनाईआ। अमृत रस रिहा कोई ना चाटी, चेटक कूड़ होया हलकाईआ। बूंद मिले ना कोई सवांती, अगनी तत्त ना कोई बुझाईआ। शब्द सुणे ना कोई नादी, अनहद धुन ना कोई शनवाईआ। भेव खुलै ना कोई ब्रह्मादी, ब्रह्मांड परदा ना कोई उठाईआ। किसे ने सूर गाँ खाधी ढांडी, सारे तैनूं गए भुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर ठांडे आस रखाईआ।

पुरख अकाल कहे गुर अवतार पैगंबरो सभ दे फोल के दस्सो इरादे, इरद गिर्द ध्यान लगाईआ। तुहाङ्गु मुरीदां तुहाङ्गु सिखां तुहाङ्गु शिशां क्यों पशू परिंदे खाधे, की तुसीं आए समझाईआ। तुहाङ्गु शब्द कलमे नाल क्यों ना जागे, पढ़न वालिआं अंदर सुरत ना कोई खुलाईआ। दीन मज़ब जेहडे तुसां साजणा साजे, क्यों ना सज्जण हो के तोड़ निभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, धुर दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

गुर अवतार पैगंबरो हां करो जां नांह, इक्को वार जणाईआ। तुसीं सच दस्सो जिन्हां सूर खाधा जां गाँ, डंगराँ रस बणाईआ। की ओन्हां नूं मेरी दरगाह दिउगे थां, मैनूं दिउ समझाईआ। जे पशू पंछी खाणा नहीं गुनाह, गुनाह गवर मनाईआ। किथ्थों दिओगे पनाह, पुशत हत्थ टिकाईआ। नेत्र खोलू के दिउ वरवा, इशारे नाल समझाईआ। तुसीं खुद क्यों नहीं सी लिआ रवा, रवा के दिता वरवाईआ। क्यों मेरा कलमा आए गा, गाड कह के सीस निवाईआ। करदे आए दुआ, वास्तो धुर दे अग्गे पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देवे धुर दा वर, धुर फरमाणा इक्क सुणाईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण प्रभू जे असीं नहीं तेरा शब्द करे तस्दीक, शहादत इक कुभगताईआ। असीं किसे नूँ आखिआ नहीं एह अगम्मी रीत, धुर मालक दिती दृढ़ाईआ। सिरफ तेरे नाम दी दस्सी तौफीक, सिफतां विच्च सालाहीआ। हर घट दिसिआ नजदीक, गहू गृह डेरा लाईआ। मन्दर सदा वसनीक, साढे तिन्ह हत्थ सोभा पाईआ। सभ दी आसा मनसा पूरी करे उम्मीद, जो हिरदे हरि धिआईआ। तेरा राज नहीं रक्खया पोशीद, जो समझाया सो आए समझाईआ। तेरी दुनियां तेरे हुक्मे अंदर बदली आपणी नीत, साड़ी रही ना कोई वडयाईआ। असीं सारे कैहदे साड़ी पहली उत्ते मार दे लीक, अग्गे आपणा हुक्म वरताईआ। सभ नूँ सांझी दस्स प्रीत, प्रीतम आपणा मेल मिलाईआ। तेरा मन्दर तेरा काअबा तेरा शिवदुआला मधु मन्दर मसीत, गुरुद्वार तेरा नजरी आईआ। असीं अग्गे तों दीन मज्जब दे रहणा नहीं शरीक, शरीकत दिती गवाईआ। असीं चौहन्दे दीन दुनी दी बदल दे नीत, नीतीवान तेरी सरनाईआ। काया करदे ठांडी सीत, अगनी तत्त बुझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, साहिब स्वामी बेपरवाहीआ।

पुरख अकाल कहे गुर अवतार पैगंबरो खुशी नाल पउ हस्स, ताली अगम्म लगाईआ। सदी चौधवीं सभ दी होणी बस्स, बस्ते देणे बंधाईआ। इकको वार करौणे दस्खत, नाम लिरवौणा बिना कलम शाहीआ। चार जुग दा चलदा रिहा जो रथ, रथवाही हो के सेव कमाईआ। जो नित नवित मार्ग आए दस्स, दीन दुनी जगत समझाईआ। सो पिछला लेखा सदा सदा होणा भट्ठ, अग्गे आपणा हुक्म वरताईआ। दीन मज्जबां कर इकठ, आत्म ब्रह्म देणा दृढ़ाईआ। हिंदू मुस्लिम सिख ईसाई झगढ़ा देणा छड्ह, इकको रंग वरवाईआ। हउमे हंगता कूड़ कुड़िआरा अंदरों देणा कछु, माया ममता मोह गवाईआ। पुरख अकाल दी सारे बणौणे यद, इकको नूर जोत रुशनाईआ। पिछली रहे कोई ना हद्द, हदूद अगली देणी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण प्रभू असीं जो आखें सो लग्गे लिरवण, लिरव के दईए वरवाईआ। पुरख अकाल किहा एह सृष्टी आदि जुगादी मिथण, बिन मेरे कम्म किसे ना आईआ। तुसीं सिकरवया आए सिकरवण, सैहज नाल दिआं समझाईआ। आपणा आपणा कछु चिह्नण, पट्टेदारी फोल फुलाईआ। जिस नाल कलिजुग अन्तम लग्गा मिटण, मिटे कूड़ लोकाईआ। नौ खण्ड पृथमी दा निकले सिह्नण, दीन दुनी दा परदा देणा उठाईआ। चार कुण्ट वेरवो लग्गी पिह्नण, दह दिशा पए दुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इकक वरताईआ।

धुर दा हुक्म सुण के कहे मूसा, मसल्लसल धार जणाईआ। झगढ़ा दिसे नाल रूसा, चाईना चैन कोई ना आईआ। नाता दुहृणा पंज भूता, पंच परपंच करे लड़ाईआ। सम्मत पंज विच्च मिलणा हूटा, हुलारा पहला दए वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

ईसा कहे सुण मूसा अलैह अलसलाम, सैहज नाल जणाईआ। उह सुण धुर दी इक्क कलाम, मुहम्मद लए अंगढाईआ। जिस दी चौधवीं सदी कहे मैं लै के औणा तुफान, तोहफा सभ नूं देणा फड़ाईआ। चार कुण्ट करना वैरान, वैरी घर घर नजरी आईआ। हुक्म देणा मेरे अमाम, जो अमलां तों रहित नूर खुदाईआ। खेल वेखणा विच्च जहान, दीन दुनी फोल फुलाईआ। मेरा साहिब होए मेहरवान, मेहर नजर उठाईआ। तिन्न पंज सत्त होणी कतलेआम, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, धुर फरमाणा इक्क सुणाईआ।

राम कृष्ण दोवें करन सलाह, भारत भवन वेख वरवाईआ। केहड़ा दिसे जगत मलाह, खेल खेट खेटा सोभा पाईआ। सिआसत सभ नूं कीता गुमराह, कवण कूड़ी क्रिया विच्च वडयाईआ। सच्चा दिसे किसे ना राह, रस्ता हङ्क ना कोई ररवाईआ। राम किहा उह नानक वेखो गवाह, शहादत दए भुगताईआ। कृष्ण किहा गोबिन्द खण्डा रिहा चमका, पता नहीं की खेल बेपरवाहीआ। मुहम्मद कहे मेरा वक्त पहुंचिआ आ, सारे दिउ दुहाईआ। ईसा कहे मैं वी तक्कां उहो राह, जिस वेले भज्जयां राह रवैहड़ा नजर कोई ना आईआ। ईसा अलैहअलसलाम कहे उच्ची मारां धाह, तेरी तेरी तेरी इक्क दुहाईआ। सम्मत पंज कहे मैं फेर वेखां नाल चा, चाओ घनेरा मेरे अंदर आईआ। धरनी कहे मेरी कबूल होई दुआ, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, साचा हुक्म इक्क वरताईआ।

पुरख अकाल कहे तुसीं सारे रक्खो आस, आसावंद दिआं जणाईआ। मैं घर घर करदा फिरां तलाश, लक्ख चुरासी खोज खुजाईआ। वेखां हड्ड नाड़ी मास, तन वजूद परदा लाहीआ। नौ खण्ड पृथमी सत्त दीप प्रधानां नूं सुल्तानां नूं खबरदार करना अज्ज दी रात, सोया रहण कोई ना पाईआ। नौआं खण्डां विच्च नौआं दिनां विच्च जरूर मारया करन इक्क झात, बिन कदमां पन्ध मुकाईआ। सभ नूं राती सुत्तयां वक्खरी वक्खरी दस्स के बात, सोए हिरदे लैणे उठाईआ। एह खेल अगम्मी राज, जिस नूं समझ विच्च ना कोई समझाईआ। शब्दी गुरू ने करना वाअज, कलमा आपणा इक्क सुणाईआ। इक्क दूजे नूं मार के करो राज, रईअत आपणी लउ वधाईआ। प्रभू दा खेल जगत समाज, जवाब देण कोई ना पाईआ। सीस रहे किसे ना ताज, तख्त निवासी देणे खाक मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

गुर अवतार पैगंबर कहण की सुणे बचन अपार, अपरंपर दिते जणाईआ। हस्स के कहण तेई अवतार, साड़ी लोड़ रही ना राईआ। ईसा मूसा मुहम्मद कर गुफ्तार, गुफ्त शनीद रहे सुणाईआ। साड़ा वक्त पहुंचिआ आण, वेला वक्त दए गवाहीआ। नानक गोबिन्द कहे एह खेल होणा घमसाण, घुंमणघेरी विच्च दुहाईआ। जिस नूं समझे ना कोई इन्सान, उह खेल देणा कराईआ। गढ़ तोड़ सर्ब अभिमान, धुर दा हुक्म देणा

वरताईआ। झगड़ा मेटणा राज राजान, शाह सुलतान करन लड़ाईआ। हलूणा देणा विच्च अफगान, ईरान अरब नाल दुहाईआ। असराईल मिले शैतान, शरअ दी धार इक्क बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, भेव अभेदा आप रखुलाईआ।

पहली चेत कहे मैं देवां सच चेतावनी, चारों कुण्ट जणाईआ। गुर अवतार पैगंबरां पूरी करनी भावनी, प्रभ आसा सभ दी वेरव वरवाईआ। जेहड़ी बाकी रह गई राम रावनी, रावण लहणा देणा झोली पाईआ। जेहड़ी खेल रिलाई कौरव पांडव कानूनी, कृष्णा अन्तम राह तकाईआ। जिस दी मूसा ईसा मुहम्मद दिती जामनी, बीसवीं चौधवीं नाल मिलाईआ। जिस दी धार चमके दामन दामनी, गोबिन्द नैन उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

गुर अवतार पैगंबर सारे इकठे बोले, इकको वार जणाईआ। प्रभू तेरा तोल कोई ना तोले, अनतुल तेरी वडयाईआ। जुग जुग तेरे नाम भंडारे रखोले, आए मात वरताईआ। दिते काया चौले, असीं आए जगत हंडाईआ। अन्तम पै के तेरे शब्द दे डोले, दर तेरे सोभा पाईआ। आदि जुगादी तेरे घर दे गोले, चाकर हो के सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देवे धुर दा वर, दर तेरे आस रखाईआ।

पुररव अकाल कहे सुणो हुक्म अगम्म अपारा, निरगुण धार दिआं जणाईआ। गुर अवतार पैगंबर वेरवो नजारा, नजरीआ आपणा लउ बदलाईआ। सुणो शब्द नाम जैकारा, नाद धुन अगम्म अथाहीआ। जिस दी चार जुग पाई किसे ना सारा, बैअन्त कह के शुकर मनाईआ। उह निरगुण नूर कर उजिआरा, जोती जाता डगमगाईआ। सारे कह के आए चवीआं अवतारा, कल कलकी वैस वटाईआ। जिस ने मेटणा कूड़ पसारा, सतिजुग सच देणा वरवाईआ। चार वरनां दे अधारा, अठारां बरन रंग रंगाईआ। आत्म ब्रह्म दे नजारा, नूरे नजर देणा वरवाईआ। सति सच ला अरखाड़ा, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, भेव अभेदा इक्क रखुलाईआ।

पुररव अकाल कहे गुर अवतार पैगंबरो मार लउ झाती, झाकी इकको वार पवाईआ। कलिजुग वेरव अन्धेरी राती, रुतड़ी आपणे नाल महकाईआ। कर के खेल पुररव अबिनाशी, अबिनाशी करता आपणा परदा लाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

चेत कहे मेरी महकी रुत्त, प्रभ रुतड़ी आप महकाईआ। भगत दुलारे उठा के सुत, जनणी हो के गोद टिकाईआ। भाग लगा के पंज तत्त काया बुत, तन वजूद कीती सफ़ाईआ। उजल कर के मुख, दिती माण वडयाईआ। जन्म मरन दा मिटिआ दुरव, चुरासी गेड़ ना कोई भवाईआ। उल्टा गरभ ना होवे रुख, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। साहिब

स्वामी मालक हो के लिआ पुच्छ, अन्तरजामी हो के वेख वर्खाईआ। जो जुग जन्म दे गए रुद्ध, रुद्धिआं लिआ मनाईआ। सदी चौधवीं आपे तुठ, मेहर नजर इक्क उठाईआ। अमृत नाम दे के घुट्ट, जाम अगम्म दिता पिआईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरिजन साचे लए उठाईआ।

चेत कहे मैं खुशीआं अंदर हस्सां, हस्स के दिआं जणाईआ। सम्मत शहनशाही पंजवां आया मसां, मस्सया रैण अन्धेरी दए गवाईआ। जिस नूं गुर अवतार पैगग्बरां कहणा अच्छा, अच्छी तेरी बेपरवाहीआ। जिस विच्च दीन मज़ब दा कट्टया जाणा रस्सा, रस्सी रहण कोई ना पाईआ। झगड़ा पैणा जिनां खाधा गाँ वच्छा, सूर वाला बचया रहण कोई ना पाईआ। गुर अवतार पैगग्बरां ने किसे नूं बणौणा नहीं आपणा बच्चा, सिर आपणा हत्थ ना कोई टिकाईआ। कलिजुग कूड़ा चारों कुण्ट फिरे नस्सा, भज्जे वाहो दाहीआ। गुर अवतार पैगग्बर वी कहण असीं वेखदे होड़ा उपर सस्सा, जो निरगुण सरगुण धार दोवें रंग वटाईआ। हाहे उत्ते टिप्पी घर दोहां दा वस्सा, आत्म परमात्म इक्को गंद पुआईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव फिरे नस्सा, चारों कुण्ट वाहो दाहीआ। क्यों दीन मज़ब दा तन्द होया कच्चा, कंचन गढ़ ना कोई सुहाईआ। हिरदे हरि का नाम किसे ना रचा, साढे तिन न करोड़ धुन ना कोई शनवाईआ। कलिजुग जीव बप्ड़ा बप्पा, अंदरों करे ना कोई सफाईआ। बिना भगतां तों रिहा कोई ना पक्का, सति विच्च ना कोई समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा हुक्म वरताईआ।

चेत कहे मेरा सतिगुर शब्द आया स्वामी, सभा दे बदलाईआ। बिना तत्तां तों सभ दा अन्तरजामी, घट घट वेखे थाऊँ थाईआ। जिस दी सिफत चार जुग दी बाणी, महिंमा अकथ्थ दृढ़ाईआ। उह खेले खेल दो जहानी, नौजवानी वेस वटाईआ। सभ दे अन्तर मंजल वेखे रुहानी, सन्त फकीर फोल फुलाईआ। पवित्र धार दिसे ना कोई जिस्मानी, तन वजूद ना कोई वडयाईआ। मंजल चढ़या ना कोई प्राणी, प्रनापत मिलण कोई ना आईआ। साचा नजर ना आवे कोई बानी, जो नौ खण्ड पृथमी सत्त दीप इक्को रंग रंगाईआ। जो उपजिआ सो फानी, गुर अवतार पैगग्बर रहण कोई ना पाईआ। सभ दी जूह होए बेगानी, घर दा मालक नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सति सतिवादी कार कमाईआ।

शब्द गुरू कहे मैं गुरू गुरू गुरदेवा, आदि अन्त अखवाईआ। कलिजुग अन्तम जन भगतां करन आया सेवा, सेवक हो के सेव कमाईआ। अमृत नाम रस दा दे के मेवा, रस इक्को इक्क चर्खाईआ। जिस नूं समझ ना सके जिह्वा, जिह्वा तों परे वडयाईआ। मस्तक ला के कौसतक थेवा, मनीआं मन दिता बदलाईआ। मेल मिला के अलक्ख अभेवा, परदा अंदरों दिता चुकाईआ। धाम वर्खा के निहचल नहिकेवा, दरगाह साची इक्क सुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਣ ਆਯਾ ਸਫ਼ਾਈ, ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਭ ਤਾਂ ਕਾਮਲ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾਈ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨ ਚੁੰਮ ਕੇ ਝਣ੍ਠ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਪਤ ਕਰੇ ਕਲਮ ਸਿਆਹੀ, ਕਾਗਜ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚੜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਵਛਿਆਈ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਕੀ ਕਰੇ ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਮਾਈ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੋਭਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਡਗਮਗਾਹਟ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੇਣ ਆਯਾ ਸ਼ਹਾਦਤ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਸਾਡੀ ਬਦਲ ਗੱਈ ਇਬਾਦਤ, ਬਨਦਗੀ ਇਕਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਮੂਦ ਦੇ ਪਾਰ ਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲਾਵਟ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਵੰਡ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰਾਂ ਫੜੀ ਨਹੀਂ ਰਹਣਾ ਬਨਾਵਟ, ਅੰਦਰਾਂ ਇਕੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਰੇ ਸਰਖਾਵਤ, ਰੈਹਮਤ ਨਾਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਨਾ ਪਏ ਜਸਾਨਤ, ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਫੈਸਲਾ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਚਿਵਾ ਸਾਥਣ, ਸਾਥੀ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਾਂ ਕਛੁਣੀ ਅਮ੃ਤ ਵੇਲੇ ਸਾਰਧਾਂ ਨੇ ਕਰ ਲੈਣੀ ਦਾਤਨ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਾਨਤ ਦਿਤੀ ਨਹੀਂ ਗਵਾਚਣ, ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਸਤ ਪੱਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਹ ਅਗਮੀ ਚਿਟ੍ਠੀ ਵਾਚਣ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਨਾ ਸਕਕਾਧ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਿਕਕਾਧ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਾਟਣ, ਜਗਤ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋ ਗਏ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਭੇਟਾ, ਬਚਾਧ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਟਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚਕ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਯੋ ਕੋਈ ਨਾ ਲੇਖਾ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਕ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਤਹ ਵਸੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦੇਸਾ, ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਬਦਲ ਕੇ ਆਯਾ ਵੇਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨਾ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਇਕਕੋ ਸਭ ਦਾ ਮੀਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਕਾਧਾ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਜੀਂਵਦਧਾਂ ਜਨਮ ਜਾਣਾ ਜੀਤ, ਮਰ ਕੇ ਜਨਮ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆਤਮਾ

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਕਕੀ ਹੋ ਗਈ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੁਨਿਆਂਦਾਰ ਅਗੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਝਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਬਖ਼ਥੀਂ, ਦੂਜੇ ਅਗੇ ਮਾਂਗਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲਾਂ ਮਾਂਗੇ, ਮਾਨਸ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚਾਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੰਗੇ, ਫੇਰ ਰੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਇਕਕੋ ਲੰਘੋ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਉਤੇ ਪੌੜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਓਸ ਦਵਾਰੇ ਟੰਗੋ, ਜਿਥੋਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਛੁਆਈਆ। ਵੇਰਵੇ ਦੁਨਿਆਂਦਾਰਾਂ ਕੋਲਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਸਾਂਗੇ, ਦੁਨਿਆਂ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲਾਂ ਕੋਈ ਕਰੈਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਇਕ ਫੁਲ ਸੁਣ੍ਹੋ, ਦੁਨਿਆਂ ਗੋਲ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਏਹ ਫੁਲ ਨਹੀਂ ਏਹ ਜਗ ਦੀ ਅਗਨੀ ਅਗਗ, ਅਗਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਕਾਅਬੇ ਵਾਲਿਆਂ ਭੁਲਣੇ ਹੁਜ਼, ਹਜ਼ਰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਸਾਰੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਸਦ, ਬੌਹਡੀ ਬੌਹਡੀ ਕਰ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵੇ ਸਮਤ ਪੰਜ ਵਿਚਾਰ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਝਗੜਾ ਪੈਂਦਾ ਉਤੇ ਹਵਾ, ਹਫੂਦਾਂ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਗਦ ਗਦ, ਰਖੂਣੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵੇ ਵੇਖਿਆਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਨਾਲਾਂ ਹੋਣਾ ਅਲਗਗ, ਵਕਤਵਰੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਏਹ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸੰਬੰਧ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੂਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਫੁਲ ਕਹਣ ਏਹ ਬਰਖਾ ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸੂਣਠੀ ਦਾ ਕਰਨਾ ਵਿਹਾਰ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਇਖਤਿਆਰ, ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਮੁਖਤਿਆਰ, ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਆਜ਼ਾਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਸਰਗੁਣ, ਬਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਮਣਡਲ ਰਾਸ ਵਿਚਾਰ ਰੰਗ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਮਾਸ਼, ਬਦੀ ਕਰਨ ਕਰੈਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਪਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਮ ਰਖਾਸ਼, ਤੇ ਬੁਢਿ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਤਹ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ, ਮੇਰੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਵਾਚ, ਜੋ ਅੰਦਰ ਸੁਣਾਯਾ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸਨਾ ਗਾਯਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਾਯਾ, ਲਿਖ ਕੇ ਸਿਪਤਾਂ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਅਕਰਵਰਾਂ ਉਤੇ ਧਰਵਾਸ ਰਖਾਯਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਗਗ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਜਲਾਯਾ, ਤਹ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਮੁਲਾਯਾ, ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅਲਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਕ੃ਣ ਓਮ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਯਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੈਣ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਯਾ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਓਨ, ਭਗਵਨਤ ਨੂੰ ਕਨਤ ਕੈਹ ਸੁਣਾਯਾ, ਨਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਬੁਤ ਵਿਚਾਰ ਨੂਰ ਚਮਕਾਯਾ, ਓਨ ਓਸ ਦਾ ਮੰਤ ਦ੃ਢਾਯਾ, ਅਫੂੰ ਪਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯਾ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਰਸਨਾ ਗਾਯਾ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਕੱਵਲ ਚਰਨ ਬਿਨਾ ਚਰਨਾ ਤੋਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ,

ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਵਧਾਯਾ, ਜੋ ਆਯਾ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾ, ਵੇਰਵੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ, ਸੁਣਨ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਵਸਾਂ ਵਿਚਚ ਕਾਧਾ ਚੋਲਾ, ਤਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚਾਹਵਾਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦਾ ਬੋਲਾਂ ਬੋਲਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਹ ਦਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੌਲਾ, ਤੇ ਸਾਰਧਾਂ ਮੌਲਾ ਮੌਲਾ ਕਹ ਕੇ ਰੈਲਾ ਦਿਤਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸਤਿਨਾਮ, ਤੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਤੇ ਵਾਹ ਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦਾ ਗੌਂਦੇ ਢੋਲਾ, ਉਹ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਦਿਆਂ ਮੁਲਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹ ਤਕਕਡ ਵਾਲਾ ਤੋਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਧੁਰਦਰਗਾਹ ਦਾ ਦੂਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਮਾਅਕੂਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹ ਸਾਰਧਾਂ ਅੰਦਰ ਫਲਲਿਆ ਫੂਲਾ, ਫੇਰ ਹਤਥ ਜੋਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਬਣ ਗਿਆ, ਸੀਤਾ ਪਿਚਛੇ ਮੁੜ ਯਾਵਾਹੀਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਾਹਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਰਾਧਾ ਪਿਚਛੇ ਬੱਸਰੀ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੂਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਰਗਢ ਕੇ ਨਕਕ ਦਿਤਾ ਘਸਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਈਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਲ ਫਾਸੀ ਲਈ ਲਟਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੁਹਮਦ ਬਣ ਗਿਆ, ਕਲਮਧਾਂ ਵਿਚਚ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ ਕਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣ ਗਿਆ, ਖਣਡਾ ਖਡਗ ਚਮਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਛਡ ਗਿਆ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਬਣ ਗਿਆ, ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਆਪੇ ਮਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਾਣਾ ਤਣ ਗਿਆ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਘਾਡਤ ਘੜ ਗਿਆ, ਸਾਂਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਨਾਉੰ ਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਤਕਕੋ ਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਧਾਂ ਵਿਚਚ ਵੱਡ ਗਿਆ, ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਜੀਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਤੇ ਸਭ ਦੀ ਚੋਟੀ ਉਤੇ ਚੜ ਗਿਆ, ਸਿਰਖਰ ਬਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੂਰਖ ਸੂਝ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਕਲ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤਰਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਪਢ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਪਢਾਇਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਹਲੀ ਚੇਤ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚਚ ਖੱਡ ਗਿਆ, ਮਦਦ ਅਵਰ ਨਾ ਮਂਗ ਮਂਗਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਅੰਦਰ ਸੂਢੀ ਦੀ ਦ੃ਢਟੀ ਨਾਲ ਲੜ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਅੰਦਰ ਝਿਣੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਨਾ ਕਦੇ ਜਮਿਆਂ ਤੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਸਫ਼ੀ ਗੋਰ ਨਾ ਕਦੇ ਦਬਾਈਆ। ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਸਿਰਖ ਨਾ ਈਸਾਈ ਨਾ ਮੁਸਲਿਮ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਬ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਕੇ ਵਰਜਿਆ, ਆਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੱਧਾਸਣ ਉਤੇ ਦਿਆਂ ਬੈਠਾਈਆ। ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਤਥਾਂ ਵਿਚਚ ਫੜਾ ਕੇ ਨਿਕਕੀਆਂ ਨਿਕਕੀਆਂ ਪਚੀਆਂ, ਬਚੀਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਤਾ ਪਰਚਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਓਸ ਅਲਲਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਖਵਰਚ੍ਯਾ, ਮਾਤਲੋਕ ਦੇ ਰਾਹੇ ਦਿਤੇ ਪਾਈਆ।

ओन आ के उत्ते धरत्या, धरनी धरत धवल दिती वडयाईआ । गुण गा के प्रीतम अरशया, सिफत दिती सुणाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ ।

शब्द गुरू कहे सारे कैंहदे मन्नो शास्त्र सिमरत वेद पुरान, अज्जील कुरानां ध्यान लगाईआ । मैं हस्सदा फिरां बिना मेरी किरपा किसे नूं औणा नहीं ज्ञान, पढ़यां हत्थ कुछ ना आईआ । जिन्ना चिर मैं अंदर ना वडया मन्दर ना चढ़या ते मेरी कौण देझ पहचान, निझ नेत्र ना कोई खुलाईआ । पढ़ना रसना दा गान, सुणना कन्नां दा विधान, मिलणा जिस वेले प्रभू होवे मेहरवान, बिना मेहर तों मिलण कोई ना पाईआ । ते जे कोई कहे असीं सारे इन्सान, साडे विच्च भगवान, असीं ओसे दा निशान, ब्रह्म ब्रह्म ब्रह्म सारे नजरी आईआ । शब्द गुरू कहे फेर मैं कहां तुहाङ्के ब्रह्म दी किहड़ी दुकान, ते जे तुसीं ब्रह्म ते तुहाङ्की करे कौण पहचान, ते बेपहिचाण कवण अखवाईआ । एसे कर के मैं अकर्वर विच्च पवा दिता घमसान, अकर्वरां नाल अकर्वर अकर्वरां नाल अकर्वर, त्रैगुण माया नाल अकर्वरां वाले नाम, प्रभू ने दिते लड़ाईआ । की प्रभू नूं चंगा कहोगे कि शैतान, जिस ने गुर अवतार पैगंबरां कोलों आपणे रसते बदला के सन्त सन्तां नाल दिते टकराईआ । शब्द गुरू कहे मैं आदि जुगादि सदा बलवान, बलधारी इक्क अखवाईआ । सदा रहे मेरी कमान, हुक्म इक्को इक्क वरताईआ । जो आया सो बण के गुलाम, नफरां वाली कार कमाईआ । एसे कर के डण्डावत बन्दना सजदे करदे रहे सलाम, निउँ निउँ सीस झुकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ ।

शब्द गुरू कहे अज्ज तों समझ लउ सतिजुग दी धारा, सति दा सति लैणा उपजाईआ । प्रगट इक्क दा सर्ब पसारा, वेरवणहारा थाउँ थाईआ । जिस नूं कैंहदे कल कलकी अवतारा, निरगुण नूर जोत रुशनाईआ । ओस दा शब्द गुरू सिकदारा, हुक्मे अंदर आपणा हुक्म वरताईआ । जन भगतो तुसां जन्म नहीं लैणा दुबारा, मात गरभ अगन ना कोई तपाईआ । मिलणा मेल ओस निराकारा, जो निरँकार निरवैर सचरवण्ड साचे सोभा पाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सति सतिवादी आपणा रंग रंगाईआ ।

शब्द गुरू कहे हुण मेरी बड़ी होणी परीख्या, विद्वानां लैणी अंगढाईआ । जिन्नां कदी नेत्र नहीं दीख्या, ओन्नां अकर्वीं मीट के कहणा मिल्या नूर अलाहीआ । कबाब खाणा भुन के उत्ते सीख्या, कहण धर्म दी रीती असां अपणाईआ । सतिगुर शब्द ने सारयां तों पुच्छणा तुहाङ्का पिछला जन्म किस तरा बीत्तया, उह दिउ समझाईआ । ते की अगले साल दी होणी रीत्या, परदा दिउ खुलाईआ । केहड़ी वस्तु तुहाङ्के काया रवीस्सया, बाहर दिउ कहुईआ । ज्ञरा आपणा आत्मा तक्को बिना शीशया, बिना शमां तों आपणा नूर वेरवो रुशनाईआ । सुणो अगम्मा कलमा अनोखा गीत्तया, जेहड़ा चार जुग दे शास्त्र ना सकण समझाईआ ।

केहड़ा रंग मीठ्या, बिन रसना जिहा देणा समझाईआ। जेहडे तप्पण वाले त्रैगुण पंज तत्त्व अंगीठ्या, सांतक सति ना कोई कराईआ। ओन्हां नूं मंगयां मिले ना भीकरवया, नाम भण्डारा ना कोई वरताईआ। सभ ने पौणा आपणा कीत्या, अग्गे हो ना कोई बचाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, हरि वड्हा वड वडयाईआ।

शब्द गुरू कहे मेरा पैणा इक्क धमाका, सभ नूं देणा हिलाईआ। अनेकां साधां सन्तां ध्यान ला के मेरा रिवच्चणा खाका, नेत्र नज्जर कुछ ना आईआ। मैं पुच्छ लैणा जगत दे गुरुओ तुहाहु पिछले नौ जन्म दा की साका, सच दिउ दृढ़ाईआ। जे तुहाहु थोड़ा थोड़ा खुल्लया ताका, जिस वेले सामृणे होणा ओसे वेले बन्द देणा कराईआ। हुण दस्सो केहड़ा काका चुकोगे ढाका, ते किस नूं बापू कहोगे किस दा मन्नोगे आखवा, भेद दिउ खुलाईआ। एह कोई विद्या वालीआं नहीं बातां, वड्हिआई नहीं जाग के कट्टणीआं रातां, गुण नहीं बहुतीआं गौणीआं गाथां, अकरवरां विच्च सिफ्त सालाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

शब्द गुरू कहे मैं दीन दुनी दा बदल देणा यकीन, यके दीगरे बाअद खेल खलाईआ। कलिजुग नूं कहणा आफरीन, वाह वा तेरी वडयाईआ। जिस ने गुर अवतार पैगऱ्बरां दी भुलाई ताअलीम, कलिजुग जीव तुलबे आपणे लए बणाईआ। माया ममता दा दरस्स के सीन, कूड़ी क्रिया विच्च फसाईआ। काम वासना कर अधीन, क्रोध विच्च हलकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा हुक्म वरताईआ।

शब्द गुरू कहे जिस सिर उत्ते बधी लाल पग्ग, लेरवा जन्म जगत जणाईआ। हरी तहमत रकर्खी लक्क, नाता मुहम्मद नाल वडयाईआ। चिह्न कमीज पहन के झट्ट, गोबिन्द लहणा रिहा वरवाईआ। सदी चौधवीं रही सद, हुक्म इक्को इक्क अलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणी कार कमाईआ।

सदी चौधवीं कहे मैं वरवौणी लाल धार, मेरी गोली नेड़े आईआ। गुर अवतार पैगऱ्बर होणा खबरदार, संदेसा इक्क अलाहीआ। धरनी धरत धवल तूं वी लै अधार, तैनूं दिआं जणाईआ। चारों कुण्ट होणा धूअन्धार, अन्ध अन्धेरा छाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

लाल बस्त्र कहण असां रहण देणा नहीं कोई सुहाग, सुहागवन्त ना कोई वडयाईआ। चार कुण्ट ना रहे चराग, अन्ध अन्धेरा कूड़ लोकाईआ। दुरमत मैल धोवे कोई ना दाग, पत्तित पुनीत ना कोई कराईआ। कलिजुग जीव हँस होए काग, माणक मोती चोग ना कोई चुगाईआ। बिना भगतां तों अन्तर रिहा ना कोई वैराग, वैरी अंदरों ना बाहर कछुईआ। जगत समाज दा करे ना कोई त्याग, त्रैगुण लेरवा ना कोई मुकाईआ। हक खुदा मन ने ना कोई वाहद, लाशरीक सीस ना कोई निवाईआ। जिस दा हुक्म होणा आइद, अहिदनामे

ਸਭ ਦੇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲਾਲ ਵੇਖਣੀ ਭੂਸੀ, ਭੂਸਿਕਾ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ। ਇਸਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਵਿਚਚ ਰੂਸੀ, ਰਹਮਾਨ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਖੇਲ ਹੋਣੀ ਨਾ ਅਲੂਸੀ, ਸਿਆਸਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਪਰਦਾ ਖੋਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜੂਸੀ, ਹਿਸਾਬ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਣਘ ਤੱਤੇ ਚਢਧਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਲਡਿਆ, ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਜੰਦਾ ਜਗ ਮਰਧਾ, ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪਾਸਾ ਅੰਤਮ ਹਰਧਾ, ਜਿਤ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੁਗਾ ਇਕ ਵਰਧਾ, ਅ਷ਟਭੁਜ ਗਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਡਿਆ, ਮੇਰਾ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅਗਮੀ ਤਸਵੀਰ, ਹਰਿ ਤਸਵਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਕਬੀਰ, ਜੁਲਾਹਾ ਗਿਆ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਬਦਲੀ ਜ਼ਮੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੂਠ ਝੂਠ ਭਰਧਾ ਖਵਮੀਰ, ਖਵਾਲੀ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਬਦਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਭਿਗਣਾ ਨੀਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕਮ ਨਹੀਂ ਔਣੀ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਮਸੀਰ, ਖਡਗ ਖਣਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਪੈਣਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਧਾ ਤੱਤੇ ਫਰਣ, ਰਖਾਕੀ ਵੇਖ ਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਹਮਮਦ ਨਾਲ ਸ਼ਾਰਤ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਆਧਾ ਪਰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਹੋਣਾ ਗਰਕ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਧਾ ਦਾ ਛੁਥਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਖੇ ਮਰਜ਼, ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਸੁਹਮਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਇਕਕੋ ਗਰਜ, ਆਸਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਦ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ।

ਸੁਹਮਮਦ ਕਹੇ ਸੁਣ ਕਾਲੇ ਰੰਗ, ਕਲਿਜੁਗ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਲਾਲ ਰੂਪ ਲਾਲ ਮੇਰੇ ਹੋਵੇ ਸਾਂਗ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਸੋਹੇ ਅਗਮ ਪਲਾਂਘ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਵਜ੍ਜੇ ਮਰਦਾਂਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਅਨ੍ਧ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਸਾਚਾ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਛਨਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸੁਹਮਮਦ ਕਹੇ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ, ਅੰਤ ਅੱਖੀਰ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ,

प्रभ ठाकर नूर अलाहीआ। जिस ने आपणा रंग रंगौणा साचा, लाल धरनी दए कराईआ। झागढ़ा मुकाए कंचन गढ़ काचा, पंकज पंज वेरव वरवाईआ। मेरी पूरी होवे आसा, आहिस्ता आहिस्ता वेरव वरवाईआ। खाली होवे भाण्डा कासा, वस्त नजर कोई ना आईआ। मेरा ओस दे उत्ते भरवासा, जो भरम दए चुकाईआ। जिस ने अन्त अरवीर करना तमाशा, परवरदिगार वेस वटाईआ। उस ने सभ दी बदल देणी भाषा, हुक्म इकको इकक उपजाईआ। गुर अवतार पैगंबर होण नहीं देणा नराशा, मनसा सभ दी वेरव वरवाईआ। इकक ज्ञहूर करे प्रकाशा, नूर नुराना नूर रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल धुर दा हरि, धुर कर्म इकक कमाईआ।

पहली चेत कहे मेरा आया वक्त सुहञ्जणा, सोभावन्त सोभनीक। किरपा करे आदि निरँजणा, जिस दे विच्च हक्क तौफीक। दीनां नाथ दर्द दुःख भय भंजना, आसा मनसा पूरी करे उम्मीद। नाम नेत्र पा के अंजना, निरगुण सरगुण खोले दीद। चरन धूढ़ कराए मजना, भेव खुलाए गुफ्त शनीद। सभ दी सांझी कर के बन्दना, देवे अगम्म तरवीज। धर्म दवार इकको लँघणा, चार वरन होण नजदीक। जिस सभ दा परदा कज्जणा, रहण देवे ना कोई शरीक। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग अन्त करे तस्दीक।

पहली चेत कहे प्रभ मित्र प्यारा एका, सभ नूं दिआं समझाईआ। दीन दुनी दी सांझी टेका, टिकके मस्तक नाम रमाईआ। सभ दी बुध करे बिबेका, दुरमत मैल धवाईआ। गुर अवतार पैगंबरां पूरा करे लेरवा, बचया रहण कोई ना पाईआ। इकको प्रगट होवे शब्द दुलारा सुत्त अगम्मी बेटा, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। एथे ओथे दो जहानां खेवट खेटा, बेड़ा आपणे कंध उठाईआ। निरगुण सरगुण बण के आवे नेता, नर नरायण वेस वटाईआ। जन भगतो तुहाछु भुल्लया फेर नहीं चेता, जुग जन्म दे विछडे लए मिलाईआ। तुसीं फिरदे भावें आपणे विच्च खेतां, किरसाणो तुहाछी किरस लई कछुईआ। देणी पए कोई ना भेटा, भजन बन्दगी वंड ना कोई वंडाईआ। सङ्गना पए ना अगनी सेका, सीस सवाह ना कोई सुटाईआ। सिरफ पंज वारी कर लिआ करो चेता, जैकारा धुर दा आप लगाईआ। ते दर्शन वेरवो आपणे नेता, निझ नेत्र करे रुशनाईआ। जोती जामा धार के भेरवा, निरगुण आपणा हुक्म वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्नूं भगवान, आत्म ब्रह्म पारब्रह्म हो के करे अगम्मी हेता, हितकारी हो के आपणा मैल मिलाईआ।

